

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Darmstadt (Niemcy) w dniu 24 lutego 2022 r. – EF/Stadt Offenbach am Main**

(Sprawa C-129/22)

(2022/C 237/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EF

Druga strona postępowania: Stadt Offenbach am Main

Pytania prejudycjalne

1) Czy obywatel państwa trzeciego, któremu pierwsze państwo członkowskie (w niniejszej sprawie Włochy) przyznało status rezydenta długoterminowego na podstawie dyrektywy 2003/109/WE⁽¹⁾, może żądać od drugiego państwa członkowskiego (w niniejszej sprawie od Niemiec) przedłużenia zezwolenia na pobyt wydanego mu w wykonaniu art. 14 i nast. dyrektywy 2003/109/WE bez przedstawienia dowodu na to, że nadal ma status rezydenta długoterminowego?

W razie udzielania odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

2) Czy pomimo okoliczności, że obywatel państwa trzeciego nie przebywał przez sześć lat na terytorium państwa członkowskiego, które przyznało mu status rezydenta długoterminowego, należy przyjąć, że obywatel ten nadal ma ten status w drugim państwie członkowskim tylko dlatego, że posiada on zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE wydane przez pierwsze państwo członkowskie na czas nieokreślony?

W razie udzielania odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

3) Czy drugie państwo członkowskie jest uprawnione, w ramach przedłużenia zezwolenia na pobyt, do zbadania utraty statusu rezydenta długoterminowego na podstawie art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE i ewentualnie do odmowy jego przedłużenia, czy też pierwsze państwo członkowskie jest właściwe do stwierdzenia późniejszej utraty tego statusu?

W razie udzielania odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

4) Czy w takim przypadku badanie przesłanki utraty statusu rezydenta długoterminowego na podstawie art. 9 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109/WE wymaga transpozycji do prawa krajowego, przy której określone zostaną okoliczności prowadzące do utraty statusu rezydenta długoterminowego w pierwszym państwie członkowskim, czy też wystarczy, aby prawo krajowe przewidywało, bez konkretnego odesłania do dyrektywy, że drugie państwo członkowskie może odmówić wydania zezwolenia na pobyt „jeżeli cudzoziemiec utraci status rezydenta długoterminowego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej”?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44).

**Odwwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 21 grudnia 2021 r. w sprawie
T-703/19, DD/FRA, wniesione w dniu 24 lutego 2022 r. przez DD**

(Sprawa C-130/22 P)

(2022/C 237/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: DD (przedstawiciel: N. Lorenz, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- w rezultacie:
 - przyznanie wnoszącemu odwołanie zadośćuczynienia za doznaną i szczegółowo opisaną w skardze krzywdę, oszacowanego *ex aequo et bono* na 50 000 EUR;
 - stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia 21 grudnia 2018 r. oddalającej wniosek wnoszącego odwołanie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
 - w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora FRA z dnia 24 czerwca 2019 r. oddalającej zażalenie wnoszącego odwołanie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
 - obciążenie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi następujące zarzuty i główne argumenty w odniesieniu do zaskarżonego wyroku:

1. Naruszenie prawa, brak ustalenia faktów mających znaczenie prawne, niepełne zbadanie faktów i przeinaczenie dowodów w odniesieniu do stwierdzenia faktów.
2. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niewystarczające uzasadnienie, naruszenie zasady pewności prawa i oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do pierwszego zarzutu niezgodności z prawem.
3. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niepełna analiza prawna istotnych okoliczności faktycznych, niepełna analiza zarzutu, niedostateczne uzasadnienie w odniesieniu do drugiego zarzutu niezgodności z prawem.
4. Naruszenie prawa, niepełna analiza zarzutu i niedostateczne uzasadnienie w odniesieniu do piątego zarzutu niezgodności z prawem.
5. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, niepełne zbadanie okoliczności faktycznych w odniesieniu do szóstego zarzutu niezgodności z prawem.
6. Naruszenie prawa, niepełna analiza zarzutu, niedostateczne uzasadnienie, zarzut, że użyte dowody nie zostały uzyskane lub wykorzystane zgodnie z prawem w odniesieniu do ósmego zarzutu niezgodności z prawem.
7. Naruszenie prawa, przeinaczenie dowodów, błędna kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych, niedostateczne uzasadnienie w odniesieniu do dziewiątego zarzutu niezgodności z prawem.
8. Naruszenie prawa, niepełne zbadanie okoliczności faktycznych, niedostateczne uzasadnienie i naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do części dotyczącej zarzucanej szkody rzeczywistej i związku przyczynowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 marca 2022 r. – A.G./Lietuvos Respublikos generalinė prokuratūra

(Sprawa C-162/22)

(2022/C 237/37)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas